

Sygn. akt I C 1383/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zalewska

Protokolant: Grzegorz Chodacz

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

orzeka

- 1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda P. B. (1) kwotę 10.639,50 zł (dziesięć tysięcy sześćset trzydzieści dziewięć złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,**
- 2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,**
- 3. ustala zasadę, że powód wygrał niniejsze postępowanie pozostawiając referendarzowi sądowemu tutejszemu sądu rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania**

Sygn. akt I C 1383/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 marca 2013 r. (data prezentaty) powód P. B. (1) wniósł przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 10639,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż dochodzona przez powoda kwota wynika z zawartej

z M. S. umowy cesji wierzytelności dotyczącej przeniesienia wierzytelności M. S. wobec (...) S.A. obejmującej odszkodowanie z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe M. S. z dnia 15.10.2012 r. przez kierującego innym pojazdem, który to posiadał polisę OC

w (...) S.A. Przez okres niemożności korzystania

z uszkodzonego pojazdu poszkodowany zmuszony był do wydzierżawienia pojazdu zastępczego o podobnej klasie oraz przystosowania go do warunków prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Za okres dzierżawy auta zastępczego wystawiona została faktura VAT. Samochód zastępczy został wydzierżawiony przez poszkodowanego od dnia

13 listopada 2012 roku do dnia 13 grudnia 2012 roku (tj. do dnia w którym potwierdzono,

iż pojazd należący do poszkodowanego został naprawiony. Samochód był bowiem potrzebny poszkodowanemu ze względu na świadczenie usług taxi-działalność taksówek osobowych. Pomimo dwukrotnego wezwania pozwanego do dobrowolnego świadczenia pozwany nie spełnił żądania powoda. (Pozew wraz z załącznikami-k.1-20)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 kwietnia 2013 roku w sprawie I Nc 1789/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. aby zapłacił powodowi P. B. (1) kwotę 10.639,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 532 złotych w terminie tygodniowym albo wniósł w tym terminie sprzeciw. (Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 1789/13 -k.22)

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (pełnomocnictwo - k.32) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, iż neguje okoliczności powoływane przez powoda, zwłaszcza okoliczności okresu naprawy pojazdu, niezbędności oraz celowości najęcia pojazdu oraz wysokości szkody- tj. kwoty z tytułu najmu pojazdu. (Sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z załącznikami- k.26-37)

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, iż uszkodzony pojazd poszkodowany wykorzystywał do prowadzenia działalności gospodarczej a także do zaspokajania bieżących potrzeb życiowych. Opieszałość oraz nieudolność działań zespołu likwidacyjnego z (...) S.A. oraz Serwisu naprawczego oraz wymuszenie na poszkodowanym zapłaty za naprawę uszkodzonego pojazdu w dniu 2 stycznia 2013 roku dowodzi braku poszanowania dla charakteru szkody i jej rozliczenia. Działania pozwanego doprowadziły do powiększenia rozmiarów szkody, wydłużając czas wydania naprawionego pojazdu. (odpowiedź powoda na sprzeciw –k.45-47)

W trakcie trwania postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. jest współwłaścicielem samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to pojazd wykorzystuje przy prowadzeniu działalności gospodarczej w postaci wykonywania transportu drogowego taksówką. (okoliczność bezsporna; dowód: licencja – k. 11, dowód rejestracyjny pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - k. 51-52)

W dniu 15 października 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której samochód M. S. został uszkodzony. Pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 14 grudnia 2012 r. (bezsporne).

Naprawa samochodu należącego do M. S., a tym samym dzierżawa pojazdu zastępczego, trwała od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia 13 grudnia 2012 roku - 31 dni. (Faktura VAT Nr (...)/D. z dnia 13.12.2012 roku – k.16)

Dobowa stawka za wynajem pojazdu zastępczego w klasie podobnej do klasy samochodu poszkodowanego M. S. wyniosła 250 złotych (netto). Koszt demontażu osprzętu radio-taxi i pozostałego osprzętu z uszkodzonego pojazdu, uzbrojenie pojazdu zastępczego w osprzęt radio-taxi, okleiny taxi oraz rozbrojenie pojazdu zastępczego z osprzętu radio-taxi, oklein taxi wyniósł 1.107,00 złotych (brutto). (dowód: opinia biegłego rzeczoznawcy samochodowego P. B. (2) - k. 182-184)

Wobec prowadzonej przez M. S. działalności gospodarczej – działalność taksówek osobowych pojazd wynajęty przez poszkodowanego został przystosowany do warunków wykonywania tej działalności. Przystosowanie samochodu zastępczego obejmowało rozbicie pojazdu uszkodzonego z osprzętu radio-taxi, po czym uzbrojenie go w tenże osprzęt a po naprawie pojazdu zastępczego również rozbicie osprzętu zastępczego. W związku z wykonanymi usługami P.H.U. P. B. (1)

w W. w dniu 13 listopada 2012 r. wystawił na rzecz nabywcy M. S. fakturę VAT, opiewającą na kwotę 10 639,50 złotych (brutto). Faktura z dnia 13 listopada 2012 r. obejmowała takie prace jak: demontaż osprzętu radio-taxi i pozostałego osprzętu

z uszkodzonego pojazdu, rozbicie pojazdu zastępczego z : osprzętu radio-taxi i oklein taxi a następnie uzbrojenie pojazdu zastępczego marki S. (...) nr (...) w osprzęt radio-taxi oraz wysokość czynszu dzierżawnego pojazdu zastępczego taxi marki S. (...) nr rej. (...). (dowód: Faktura VAT Nr (...)/D. z dnia 13.12.2012 roku –k.16)

M. S. zlecił naprawę pojazdu. Zlecenie było przeprowadzone zgodnie z technologią. Nikt po na prawie nie przyszedł jako rzeczoznawca, nikogo to nie interesowało, (...) wiedziało o naprawie. M. S. przychodził kilka razy po samochód, nie mogłem wydać bez zapłaty. Pieniądzy domagałem się od (...), ale powiedzieli, że szkoda całkowita więc domagałem się od klienta. (dowód: zeznania świadka K. Ż.-174)

Serwis naprawczy (...) sp. z.o.o. nie wydał pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) właścicielowi z uwagi iż pozwany nie wypłacił odszkodowania. (dowód: Wezwanie do wydania pojazdu z dnia 6.12.2012r.-k.48, II wezwanie do wydania pojazdu z dnia 12.12.2012r.- k.50)

Pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został wydany przez zakład naprawczy poszkodowanemu w dniu 2 stycznia 2013 roku po wpłaceniu kwoty za naprawę pojazdu przez poszkodowanego. (Pismo z dnia 12 grudnia 2012 roku - k.53)

Pismem z dnia 14 grudnia 2012 roku P. B. (1) wezwał (...) S.A.

w W. do zapłaty kwoty 10 639,50 złotych, wynikającej z faktury z dnia 14 grudnia 2012 r. i przekazanie tejże kwoty na konto wskazane w fakturze. (wezwanie do zapłaty- k. 19)

22 stycznia 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10639,50 złotych, w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (przesądowe wezwanie do zapłaty –k. 20).

W dniu 4 marca 2013 r. poszkodowany zawarł z P. B. (1) umowę cesji wierzytelności. Zgodnie z § 2 tejże umowy cedent przelał na cesjonariusza swoje prawo do odszkodowania przysługującego mu wobec (...) S.A. w W. z tytułu szkody wyrządzonej podczas kolizji drogowej w dniu 15 października 2012 r. przez osobę ubezpieczoną w wymienionym towarzystwie ubezpieczeniowym.

(umowa cesji – k. 7)

Ubezpieczyciel nie wypłacił na rzecz P. B. (1) wskazanej wyżej kwoty. (bezsporne)

Poszkodowany M. S. posiada licencję na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Prowadzi działalność gospodarczą- działalność taksówek osobowych, z każdym dniem pozostawienia uszkodzonego pojazdu w warsztacie ponosił straty, uiszczał opłaty do bazy i do ZUS. Uszkodzony pojazd służył poszkodowanemu do zarabiania. (dowód: zeznania świadka M. S.-k.172-173, wypis z (...) k.10)

Wartość rynkowa brutto pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 15.10.2012 roku przed kolizją wynosiła 12.180,00 zł. Bezpośrednią przyczyną niemożności korzystania z pojazdu uszkodzonego w okresie od października 2012 roku do grudnia 2012 roku była odmowa wydania pojazdu przez (...) z.o.o. Rzeczywisty okres niezbędny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z uwzględnieniem zakwalifikowanych do wymiany elementów pojazdu oraz części zakwalifikowanych do naprawy wynosi 17 dni kalendarzowych. (dowód: opinia biegłego rzeczoznawcy samochodowego P. B. (2) – k. 181-189).

Klient zgłasza się do serwisu, telefonicznie zgłasza szkodę, ustala się termin oględzin, wypełnia upoważnienie dla nas do likwidacji szkody. Klient przyjeżdża do serwisu załatwiamy wszystkie dokumenty, które są możliwe. Dokumentacja jest kierowana do (...). Poczta nie przesyłamy dokumentów, tylko drogą mailową. (dowód: zeznania świadka Ż. G.-k.174)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkody, zeznania świadków M. S., K. Ż., Ż. G. a także na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego P. B. (2).

Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd dał wiarę także zeznaniom świadków. Zeznania te były bowiem spójne, logiczne, spontaniczne, a nadto korespondowały z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. W niniejszej sprawie nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Opinia biegłego doręczona obu stronom postępowania została zakwestionowana przez stronę pozwaną natomiast powód jej nie kwestionował.

Sąd oddalił zgłoszone wnioski dowodowe stron jako pozostające bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Wskazać należało, że pojęcie szkody obejmuje ujemne dolegliwości powstałe w wyniku czyjś bezprawnego działania i przy szkodzie o charakterze materialnym dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego. Stosownie do dyspozycji art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe, albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie zatem wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczuplenia majątku poszkodowanego.

O prawie do dochodzenia w ramach odszkodowania kosztów najmu auta zastępczego wypowiedział się wielokrotnie Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03) Sąd Najwyższy potwierdził, że koszty najęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Natomiast w orzeczeniu z dnia 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03) Sąd Najwyższy wskazał, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności

gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. W uzasadnieniu do wskazanego orzeczenia Sąd Najwyższy zważył ponadto, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. (...) normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Wobec powyższego w ocenie Sądu nie ulegało zatem żadnym wątpliwościom prawo poszkodowanego do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zwłaszcza, że pojazd ten służył poszkodowanemu do wykonywania prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w postaci przewozu osób taksówką. Tożsamy pogląd wyrażony został w opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego – P. B. (2) (k. 182v-189), który uznał za słuszne roszczenie powoda i w świetle okoliczności niniejszej sprawy wskazał, że brak możliwości korzystania ze swojego pojazdu i konieczność najmu samochodu zastępczego spowodowała wymierny uszczerbek w majątku poszkodowanego. Z uwagi na fakt, że przedmiotowy pojazd służył poszkodowanemu do wykonywania pracy zarobkowej rzeczą naturalną było wynajęcie samochodu zastępczego. Wobec powyższego biegły wskazał, że takie działanie poszkodowanego nie było działaniem zmierzającym do powiększenia rozmiarów szkody, a jedynie zmierzającym do realizacji gwarantowanych przez przepisy prawa uprawnień i uniknięcia szkody w postaci utraconych dochodów natomiast zarzuty podniesione przez ubezpieczyciela są niezasadne. Powyższe znajdowało potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 18 marca 2003 r. (sygn. akt IV CKN 1916/00) stwierdził, że wynajęcie samochodu zastępczego przez poszkodowanego wykorzystującego pojazd do prowadzonej działalności gospodarczej należy ocenić jako działanie minimalizujące szkodę. Rezygnację z wynajęcia pojazdu zastępczego i w jej wyniku zawieszenie prowadzonej działalności można by zaś oceniać jako zachowanie się poszkodowanego prowadzące do powiększenia rozmiaru szkody. Nie sposób bowiem wykluczyć, że dochody utracone w wyniku zawieszenia działalności gospodarczej przewyższyłyby koszty wynajęcia pojazdu zastępczego.

W świetle powyższych rozważań nie ulegało wątpliwości Sądu, że w wyniku wypadku z dnia 15 października 2012 roku w majątku poszkodowanego powstała szkoda, zaś pomiędzy szkodą tą, a wynajęciem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, istniał związek przyczynowy.

Kwestionując powództwo co do wysokości pozwany wskazywał, że koszty najmu pojazdu zastępczego obejmować powinny okres technologicznej naprawy pojazdu, nie wskazując jednocześnie jaki w jego ocenie był to czas. W ocenie Sądu, wbrew temu co twierdziła strona pozwana okres, w którym poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego był okresem koniecznym i niezbędnym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Samochód poszkodowanego uległ uszkodzeniu w dniu 15 października 2012 r., natomiast umowa dzierżawy auta została zawarta 13 listopada 2012 roku. Stan ten trwał, aż do zakończenia naprawy pojazdu, tj. do dnia 13 grudnia 2012 roku. Wobec powyższego, we wskazanym okresie M. S. faktycznie nie miał możliwości korzystania ze swojego pojazdu, a tym samym wykonywania swojej pracy zarobkowej. Należało przy tym zważyć, że poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwania w rejonie zamieszkania warsztatu wykonującego usługi w jak najkrótszym terminie. O czasie naprawy decyduje bowiem realny czas naprawy pojazdu w danym warsztacie wybranym przez klienta, na który wpływa m.in. rozkład czasu pracy w danym warsztacie, dni ustawowo wolne od pracy, ilość zatrudnionych pracowników, przygotowanie stanowiska pracy, gdy w warsztacie naprawiane są inne samochody, zgromadzenie i dobór części. Poszkodowany nie musiał zaś udowadniać niczego więcej niż faktu niemożności korzystania z rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem przez okres

naprawy z winy osoby, za którą pozwany ponosił odpowiedzialność jako ubezpieczyciel. We wskazanym okresie poszkodowany faktycznie nie miał możliwości używania własnego samochodu i wiązało się to z koniecznością wynajmu samochodu zastępczego. Koszty z tym związane podlegały zaś wyrównaniu przez pozwanego w całości, a nie według uznaniowej części.

W odniesieniu do zarzutów pozwanego w przedmiocie stawek za wynajem pojazdu wskazać należało, że Sąd w całości podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku (sygn. akt V Ca 3058/11), w którym Sąd ten wskazał, że przy najmie pojazdu zastępczego poszkodowany ma prawo wyboru oferty będącej w zasięgu ręki, np. korzystając z oferty zakładu naprawczego, który pośredniczy w zawieraniu umów z przedsiębiorcą zajmującym się wynajmem samochodów i ma prawo korzystać z samochodu zastępczego tak długo, jak długo jego samochód jest unieruchomiony w warsztacie samochodowym, nie mając żadnego wpływu na czas naprawy. Dłużnik może kwestionować wybór kontrahenta przez poszkodowanego, musiałby jednak wykazać, że poszkodowany zachował się przy tym niełojalnie, doprowadzając – umyślnie lub przez niedbalstwo – do powiększenia szkody. Niewystarczające jest zatem ustalenie, że pojazd naprawiany był dłużej, niż powinien, albo że koszt wynajęcia odbiega od stawek rynkowych.

W świetle powyższego, wobec zarzutu pozwanego co do braku wykorzystania możliwości w celu zapobiegania zwiększaniu się szkody wskazać należy, że pozwany nie wykazał niełojalnego działania poszkodowanego (cedenta). Z umowy najmu samochodu zastępczego, a także faktury z dnia 13 grudnia 2012 r. wynikało, że koszt najmu samochodu zastępczego wyniósł 250,00 złotych za dobę netto. W sprawie ustalenia kosztów dzierżawy auta zastępczego w zakresie specyfikacji TAXI osobowe w klasie i wyposażeniu tym samym co pojazd uszkodzony decydujące znaczenie miał dowód z opinii biegłego. Biegły w opinii ustalił, iż stawka z tytułu dzierżawy pojazdu mieści się w granicach stawek oferujących wynajem pojazdów.

Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając pojazd sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza z uwagi na fakt prowadzenia przez poszkodowanego działalności gospodarczej w postaci transportu taksówką, w ocenie Sądu nie ulegało żadnej wątpliwości, że koszty montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego pozostawały w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 15 października 2012 roku.

Nadto, w ocenie sądu, fakt sporu pomiędzy warsztatem naprawczym a pozwanym co do wysokości kosztów naprawy nie może obciążać dodatkowo poszkodowanego, co także przemawia za zasadnością żądania pozwu.

Wskazać nadto należało, że roszczenie poszkodowanego dotyczące pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego, jako prawo majątkowe, mogło zostać w drodze cesji przeniesione na powoda P. B. (1). Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Poszkodowany na mocy umowy cesji wierzytelności w dniu 4 marca 2013 roku przeniósł wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na P. B. (1). Powód miał więc legitymację do dochodzenia od pozwanego roszczeń w niniejszym postępowaniu.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany ponosi pełną odpowiedzialność, za skutki wypadku zarówno w postaci kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu, jak i kosztów montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego w przedmiotowych pojazdach.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. W myśl zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Powód wezwał (...) S.A. w dniu 17 grudnia 2012 roku (data odebrania wezwania) do zapłaty kwoty 10.639,50 złotych terminie 14 dni. Wobec powyższego na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od dnia od

dnia 1 stycznia 2014 roku (co stanowi omyłkę pisarską, podlegającą sprostowaniu w trybie osobnego postanowienia) oddalając powództwo w pozostałym zakresie. (punkt I i II wyroku)

W przedmiocie rozstrzygnięcia kosztów niniejszego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. zd. 2 k.p.c. ustalając zasadę, że powód wygrał niniejsze postępowanie pozostawiając referendarzowi sądowemu tutejszego sądu rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania. (punkt III wyroku)

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.